

9.09.2016, piątek, 19:00

Wrocław, kolegiata Świętego Krzyża i św. Bartłomieja, pl. Kościelny 1

131

Et Lux

WYKONAWCY:

Paul Van Nevel – dyrygent

Huelgas Ensemble:

Axelle Bernage

Sabine Lutzenberger

Achim Schulz

Terry Wey

Stefan Berghammer

Matthew Vine

Tim Scott Whiteley

Guillaume Olry

Minguet Quartett:

Ulrich Isfort – I skrzypce

Annette Reisinger – II skrzypce

Aroa Sorin – altówka

Matthias Diener – wiolonczela

PROGRAM:

Jacobus de Kerle (1531/32–1591) *Dies irae*

z *Missa pro defunctis*

Wolfgang Rihm (*1952) *Et Lux*

„Wybawca” muzyki kościelnej

– taką etykietę przydano Giovanniemu Pierluigiemu da Palestrinie, który miał rzekomo uratować muzykę polifoniczną przed zakusami usunięcia jej z liturgii przez sobór trydencki (1542–1563). Dzisiaj już wiadomo, że rola Palestriny w tym względzie była bez znaczenia, a miano „wybawcy” to tylko efektowny przydomek, który miał charakteryzować potęgę i doskonałość jego sztuki. Większy wpływ na przeprowadzenie przez sobór trydencki reformy muzyki kościelnej miał kompozytor dzisiaj mało znany, a wówczas znajdujący się bardzo blisko tych ważnych dla historii muzyki wydarzeń – wywodzący się z Niderlandów Jacobus de Kerle (1531/32–1591).

W 1561 r. jego protektorem został kardynał Otto Truchsess von Waldburg, który zamówił u Kerlego cykl responsoriów, wykonywanych podczas soborowych nabożeństw dokładnie wtedy, gdy rozważano na nim kwestie muzyczne. Wkrótce ukazał się też w Wenecji zbiór mszy kompozytora (*Sex Misse*, 1562), uważanych za doskonałe wcielenie „nowej” muzyki kościelnej: odartej ze świeckich naleciałości, sięgającej do tradycji chorału gregoriańskiego i umożliwiającej zrozumienie tekstu.

OMÓWIENIE

Wśród owych sześciu mszy znalazła się *Missa pro defunctis* – msza za zmarłych, która zgodnie z wielowiekową tradycją zbudowana była wedle innych zasad niż zwykła msza. Do jej najważniejszych komponentów należała sekwencja *Dies irae* – jedna z zaledwie czterech sekwencji dopuszczonych przez sobór do dalszej obecności w liturgii. Msza żałobna Kerlego przeznaczona została na cztery głosy, a więc na „klasyczny” i niezbyt liczny (jak na ówczesne warunki) skład. Choć w utworze tym można dostrzec nadal wielkie oddziaływanie tradycji polifonii franko-flamandzkiej – z szerokim stosowaniem imitacji głosów, ich dialogowaniem i wchodzeniem w skomplikowane relacje kontrapunkcyjne – to jednak Kerle zadbał o czytelność tekstu. Nie zastosował żadnych zabiegów, które mogłoby kojarzyć się z muzyką świecką. Unikał bardziej zaskakujących współbrzmień, odciągających wiernych – wedle opinii kościelnych reformatorów – od modlitwy i religijnej kontemplacji. Z sekwencji *Dies irae* opracował wielogłosowo tylko niektóre wersy, inne pozostawiając wykonaniu chorałowemu. W ten sposób powstał dialog między chorałową monodią a wyważoną polifonią imitacyjną (tzw. technika *alternatim*), który urozmaica przebieg utworu, jednocześnie podkreślając znaczenie i konstrukcję poetyckiego tekstu. Msze i motety Kerlego odegrały wielką rolę w kształtowaniu się stylu potrydenckiej polifonii. I choć wyrastały z ducha muzyki katolickiej, znane były również w kręgach luterzańskich, m.in. na Śląsku, gdzie cieszyły się nie mniejszą popularnością niż dzieła jego dwóch wielkich rówieśników – Palestriny i Orlanda di Lasso.

Msza za zmarłych i przypisane do niej teksty – introit *Requiem aeternam* oraz sekwencja *Dies irae* – doczekały się niezliczonych muzycznych realizacji. Przed Jacobusem de Kerle polifoniczne msze żałobne tworzyli między innymi Johannes Ockeghem i Pierre de la Rue. Wśród utworów późniejszych należy wyróżnić monumentalne dzieła Mozarta, Berlioza, Brahmsa i Verdiego, które z kolei legły u podstaw muzycznego doświadczenia Wolfganga Rihma (ur. 1952). Ten najbardziej chyba rozpoznawalny kompozytor niemieckiej współczesności, zapoznawał się z nimi – jak wspomina w wywiadach – podczas swojej młodzieńczej praktyki chóralnej. Jednakże erudycja Rihma zatacza znacznie szersze kręgi – obejmuje z jednej strony spuściznę muzyki dawnej, z drugiej zaś rozmaite nurty muzyki XX w., pośród których udało mu się wytyczyć oryginalną ścieżkę twórczą. Ważne znaczenie przypisuje kompozytor tradycji literackiej, wypowiadając się w wielu gatunkach muzyki wokalnie-instrumentalnej – od pieśni solowej po dzieła operowe. Sięga przy tym zarówno po utwory klasycznej starożytności, poezję XIX oraz XX w., jak i teksty biblijne i liturgiczne.

Msza za zmarłych i przypisane do niej teksty – introit *Requiem aeternam* oraz sekwencja *Dies irae* – doczekały się niezliczonych muzycznych realizacji. Przed Jacobusem de Kerle polifoniczne msze żałobne tworzyli między innymi Johannes Ockeghem i Pierre de la Rue. Wśród utworów późniejszych należy wyróżnić monumentalne dzieła Mozarta, Berlioza, Brahmsa i Verdiego, które z kolei legły u podstaw muzycznego doświadczenia Wolfganga Rihma (ur. 1952). Ten najbardziej chyba rozpoznawalny kompozytor niemieckiej współczesności, zapoznawał się z nimi – jak wspomina w wywiadach – podczas swojej młodzieńczej praktyki chóralnej.

Rihm zainteresował się tematyką mszy za zmarłych już w latach 90., komponując jeden z segmentów *Requiem der Versöhnung* (*Requiem pojednania*) – kompozycji zbiorowej napisanej na zamówienie Międzynarodowej Akademii Bachowskiej w Stuttgarcie (wśród innych twórców tego *Requiem* znalazł się Krzysztof Penderecki). Już wówczas ujawnił się jego szczególnie stosunek do tekstu: opracowując część *Communio* (*Lux aeterna*), partie wokalne powierzył dwóm głosom kobiecym i sopranowi chłopięcemu, którzy śpiewają modlitwę bez użycia słów. Do tematyki *Requiem* i „wiecznego światła” („*lux aeterna*”) powrócił w 2009 r., komponując *Et Lux*, utwór przeznaczony tym razem na kwartet smyczkowy i kwartet wokalny. Powstał on z myślą o The Hilliard Ensemble, brytyjskim zespole specjalizującym się w wykonawstwie muzyki dawnej, oraz słynnym Arditti Quartet. Na wydanej w zeszłym roku płycie *Et Lux* wykonują Huelgas Ensemble i Minguet Quartett.

Jednym z kluczy do odczytania idei utworu jest zjawisko amnezji. Wolfgang Rihm wyjaśnia, że u źródeł *Et Lux* stoi przywoływanie z pamięci urywków różnych tekstów, muzycznych zdarzeń i emocji, które towarzyszyły w jego młodości wykonaniom *Requiem* Mozarta, Berlioza, Brahmsa i Verdiego, a także wcześniejszych motetów, powiązanych z tekstami żałobnymi.

Tytuł utworu zaczerpnięty został z wersu introitu *Requiem aeternam*: „*Et Lux perpetua luceat eis*” („a światłość wiekuista niechaj im świeci”). Jest to rodzaj rozbudowanej medytacji nad fenomenem światła, które z jednej strony symbolizuje nadzieję na życie wieczne, z drugiej zaś wprowadza niepokój swoim niezniszczalnym blaskiem. Kompozytor wybiera z liturgicznego tekstu tylko wybrane wersy i słowa, poddając je dźwiękowej wiwisekcji. Jak sam podkreśla w wywiadach, naczelną ideą utworu jest skupienie się na strumieniu dźwięku (jako analogii do strumienia światła) i swoistym dyskursie pomiędzy instrumentalną i wokalną artykulacją. Służy temu zrównoważony układ dwóch zespołów, które wchodzą w ustawiczne dźwiękowe interakcje. Obsada utworu stanowi czytelną aluzję do spuścizny muzyki renesansu – tradycji motetu i polifonicznej mszy – oraz tradycji muzyki klasyczo-romantycznej, symbolizowanej przez kwartet smyczkowy. Traktowanie tej obsady jest jednak dalekie od jakichś neoklasycznych konotacji – Rihm podchodzi do niej z sonorystyczną wrażliwością połączoną z silnym ładunkiem emocjonalnym i zmysłem dramatycznym.

Jednym z kluczy do odczytania idei utworu jest zjawisko amnezji. Wolfgang Rihm wyjaśnia, że u źródeł *Et Lux* stoi przywoływanie z pamięci urywków różnych tekstów, muzycznych zdarzeń i emocji, które towarzyszyły w jego młodości wykonaniom *Requiem* Mozarta, Berlioza, Brahmsa i Verdiego, a także wcześniejszych motetów, powiązanych z tekstami żałobnymi. Wśród tych utworów mogło się również znaleźć *Dies irae* Jacobusa de Kerle. Mamy tu więc do czynienia z odwołaniami do osobistych doświadczeń, strzępków indywidualnej pamięci, a zarazem do wielkiej spuścizny muzyki europejskiej, należącej do domeny pamięci zbiorowej. W *Et Lux* nie można się jednakże dopatrywać serii muzycznych reminiscencji – jest to dzieło w pełni oryginalne w swym humanistycznym przekazie i bogatej dźwiękowej realizacji.

PAUL VAN NEVEL

fol. Luk Van Eeckhout

Paul Van Nevel jest dyrektorem artystycznym zespołu Huelgas Ensemble, który założył w roku 1971. Zespół powstał jako kontynuacja studiów i badań artysty w Schola Cantorum Basiliensis. Van Nevel jest pionierem i kluczową postacią w badaniach oraz praktyce wykonawczej polifonii europejskiej od XII do XVI w. Często stosuje swoje interdyscyplinarne podejście do oryginalnych źródeł, umieszczając

je w kontekście odpowiednim dla ich środowiska kulturowego (literatura, znaczenie historyczne, charakter i tempo, retoryka itp.). Artysta stale poszukuje nieznanych kompozycji, w szczególności skarbów polifonii flamandzkiej.

Paul Van Nevel prowadził gościnne wykłady w amsterdamskim Konserwatorium Sweelincka, hanowerskiej Musikhochschule, Centre de Musique Ancienne w Genewie, a od 30 lat pełni funkcję gościnnego dyrygenta Nederlands Kamerkoor.

Jest autorem wielu publikacji, m.in. monografii Johanna Ciconii oraz książki o Nicolasi Gombercie. Jego transkrypcje kompozycji renesansowych zostały wydane nakładem wydawnictwa Bärenreiter.

Dogłębną znajomość katalogów europejskich bibliotek muzycznych pozwala Van Nevelowi przedstawiać szerszej publiczności zapomniane dzieła w wykonaniu jego zespołu. Programy koncertów artysty zaskakują i oczarowują dzięki jego ogromnej wiedzy na temat repertuaru epoki średniowiecza i renesansu.

Paul Van Nevel został uhonorowany wieloma nagrodami, w tym Prix in Honorem przyznawaną przez Académie Charles Cros (1994), kilkoma nagrodami Diapason d'Or oraz Choc de l'année (Le Monde de la Musique), Edison Award, Cannes Classical Award, nagrodami Caecilia w kilku kategoriach przyznawanymi przez belgijską prasę, Carrièreprijs stacji radiowej z muzyką klasyczną Klara, Preis der deutschen Schallplattenkritik oraz kilkoma nagrodami muzycznymi Echo Klassik. Jego albumy *The Eton Choirbook* (Sony Classical, 2012) oraz *La Oreja de Zurbarán* (Cypress Records, 2014) zyskały uznanie krytyków prasowych na całym świecie. Za album *Les trésors de Claude Le Jeune* (Sony Classical, 2014) artysta otrzymał nagrodę Diapason d'Or de l'année 2014, a za *Wolfgang Rihm: Et Lux* (ECM, 2015) – Diapason d'Or de l'année 2015.

Paul Van Nevel słynie ze swojego zamiłowania do cygar.

HUELGAS ENSEMBLE

fot. archiwum zespołu

Huelgas Ensemble od ponad czterdziestu lat specjalizuje się w wykonawstwie średniowiecznej i renesansowej muzyki polifonicznej. Formacja cieszy się światową sławą dzięki swoim pomysłowym programom koncertowym, w których szczególnie często umieszcza nieznaną muzykę arcydzieła, a podczas występów zachwyca publiczność świeżym spojrzeniem i nieskazitelną intonacją.

Zespół występował w najznakomitszych salach koncertowych świata, w tym podczas BBC Proms w Londynie, w Lincoln Center w Nowym Jorku, Cité de la Musique w Paryżu, Berliner Philharmonie, Fundação Calouste Gulbenkian i Centro Cultural de Belém w Lizbonie. Pojawia się również regularnie na największych festiwalach muzyki dawnej, gdzie często występuje w swoim „naturalnym

środowisku” – starych kaplicach, kościołach i opactwach, łącząc sztukę architektury z polifonią.

Występy Huelgas Ensemble cechuje dogłębna znajomość estetyki i założeń praktycznych muzyki wokalne i instrumentalnej średniowiecza i renesansu. Media i krytycy regularnie obsypują zespół pochwałami za pełną energię i pomysłowość podejście do repertuaru i ustanawianie najwyższych standardów w tej dziedzinie. Właśnie z tego powodu coraz więcej współczesnych kompozytorów zabiega u Huelgas Ensemble o wykonanie swoich kompozycji (Rihm, MacMillan).

W swojej dyskografii zespół ma ponad 60 albumów z muzyką wokalną i instrumentalną od XIII po koniec XVI w., takich kompozytorów jak Dufay, Brumel, de Rore, Richafort, de Kerle, Ferrabosco, Palestrina,

Lassus i Ashewell. Huelgas Ensemble zrealizował nagrania dla wielu wytwórni, w tym Seon, Sony Classical, Harmonia Mundi France, Deutsche Harmonia Mundi i ECM. W latach 2012–2014 nagrał m.in. albumy *The Eton Choirbook*, *Les trésors de Claude Le Jeune*, *La Oreja de Zurbarán* oraz *Et Lux* – projekt z ośmioma wokalistami i kwartetem smyczkowym wykonującymi dzieła niemieckiego kompozytora Wolfganga Rihma.

Zespół otrzymał m.in. nagrody belgijskiej prasy Caecilia w kilku kategoriach, nagrody Choc du Monde de la Musique oraz Diapason d'Or, Edison Award, Cannes Classical Award w kategorii Muzyka Dawna, Prix in Honorem przyznawaną przez Académie Charles Cros, Carrièreprijs programu radiowego Klara, nagrodę EBU oraz Canadian Broadcasting Cooperation,

MINGUET QUARTETT

fot. Frank Rossbach

nagrodę Niemieckich Krytyków Płytyowych oraz niemiecką nagrodę muzyczną Echo Klassik w latach 1994, 1997, 2010 oraz 2011 i nagrodę Diapason d'Or za rok 2014 oraz 2015.

Huelgas Ensemble otrzymuje wsparcie Vlaamse Overheid oraz Uniwersytetu Katolickiego w Leuven.

www.huelgasensemble.be

Minguet Quartett odwołuje się do idei hiszpańskiego filozofa XVIII w. Pabla Min-gueta, który w swoich pismach postulował ułatwienie dostępu do sztuk pięknych wszystkim warstwom społecznym; jest to główny imperatyw artystycznych działań kwartetu.

Zespół skupia się na repertuarze klasycznym i romantycznym oraz na muzyce współczesnej. Dokonał licznych premier utworów z XXI w. Pierwsze nagrania kompletu kwartetów smyczkowych Wolfganga Rihma, Petera Ruzicki i Jörga Widmanna należą do ich najważniejszych projektów.

Partnerzy zespołu to m.in. śpiewacy Mojca Erdmann i Christian Gerhaher, klarneciści Sharon Kam i Jörg Widmann, pianista Andrea Lucchesini oraz znane orkiestry symfoniczne. Od października 2015 r. członkowie Minguet Quartett

są gościnnymi wykładowcami muzyki klasycznej w Hochschule für Musik und Tanz w Kolonii/Wuppertalu.

W 2010 r. Minguet Quartett otrzymał Echo Klassik, a w 2015 – Diapason d'Or.

W poprzednich sezonach Minguet Quartett występował w Kolonii, w Filharmonii Berlińskiej, w Tonhalle w Düsseldorfie, w Alte Oper we Frankfurcie i innych europejskich salach koncertowych, w obu Amerykach i w Japonii. W sezonie 2016/17 zespół zagra na Festival d'Automne w Paryżu, podczas Tongyeong Festival w Korei, uświetni otwarcie Elbphilharmonie w Hamburgu, odwiedzi Staatsoper oraz Konzerthaus w Berlinie, Muziekgebouw ann 't IJ w Amsterdamie oraz Beethoven-Haus w Bonn. Ponadto zawita w Austrii, Szwajcarii, we Włoszech, Polsce, Holandii, Chinach i USA.

Jacobus de Kerle *Dies irae z Missa pro defunctis*

Dies irae, dies illa,
Solvat saeculum in favilla:
Teste David cum Sibylla.

Quantus tremor est futurus,
Quando iudex est venturus,
Cuncta stricte discussurus!

Tuba mirum spargens sonum
Per sepulchra regionum,
Coget omnes ante thronum.

Mors stupebit, et natura,
Cum resurget creatura,
Judicanti responsura.

Liber scriptus proferetur,
In quo totum continetur,
Unde mundus judicetur.

Judex ergo cum sedebit,
Quidquid latet, apparebit:
Nil inultum remanebit.

Quid sum miser tunc dicturus?
Quem patronum rogaturus,
Cum vix justus sit securus?

Rex tremendae majestatis,
Qui salvandos salvas gratis,
Salva me, fons pietatis.

Recordare, Jesu pie,
Quod sum causa tuae viae:
Ne me perdas illa die.

Quaerens me, sedisti lassus:
Redemisti Crucem passus:
Tantus labor non sit cassus.

Juste iudex ultionis,
Donum fac remissionis
Ante diem rationis.

Ingemisco, tamquam reus:
Culpa rubet vultus meus:
Supplicanti parce, Deus.

W gniewu dzień, w tę pomsty chwilę,
Świat w popielnym legnie pyle:
Zważ Dawida i Sibyllę.

Jakiż będzie płacz i łkanie,
Gdy dzień naszych sędziego stanie,
Odpowiedzieć każąc za nie.

Trąba groźnym zabrmi tonem
Nad grobami śpiących zgonem,
Wszystkich stawi nas przed tronem.

Śmierć z naturą się zadziwi,
Gdy umarli wstaną żywi,
Win brzemieniem nieszczęśliwi.

Księgi się otworzą karty,
Gdzie spis grzechów jest zawarty,
Za co świat karania warty.

Kiedy sędzia więc zasiędzie,
Wszystko tajne jawnym będzie,
Gniewu dłoń dosięże wszędzie.

Cóż mam, nędzarz, ku obronie,
Czyją pieczęcią się zastonię,
Gdy i święty zadrży w łonie?

Panie w grozie swej bezmierny,
Zbawisz z łaski lud Twój wierny,
Zbaw mnie, zdroju miłosierny.

Racz pamiętać, Jezu drogi,
Żeś wziął dla mnie żywot srogi,
Nie gub mnie w dzień straszny trwogi.

Długo szukał mnie znużony,
Zbawił krzyżem umęczony,
Niech ten trud nie będzie płony.

Sędzio pomsty sprawiedliwy,
Bądź mym grzechom litościwy,
Zanim przyjdzie sąd straszliwy.

Jęcząc, pomnąc win bezdroże,
Wstydem me oblicze gorze,
Szczędź mnie, błagam, Panie Boże.

Qui Mariam absolvisti,
Et latronem exaudisti,
Mihi quoque spem dedisti.

Preces meae non sunt dignae:
Sed tu bonus fac benigne,
Ne perenni cremer igne.

Inter oves locum praeste
Et ab hoedis me sequestra
Statuens in parte dextra.

Confutatis maledictis
Flammis acribus addictis,
Voca me cum benedictis.

Oro supplex et acclinis,
Cor contritum quasi cinis:
Fere curam mei finis.

Lacrimosa dies illa,
Qua resurget ex favilla.
Judicandus homo reus:

Huic ergo parce, Deus.
Pie Jesu Domine,
Dona eis requiem. Amen.

Ty coś Marii grzech wybaczył
I wysłuchać łotra raczył,
Nie pozwolisz, bym zrozpaczył.

Choć niegodne me błaganie,
Nie daj mi, dobroci Panie,
W ognia wieczne wpaść otchłanie.

Daj mi mieszkać w owiec gronie,
Z dała kózłów, przy Twym tronie
Postaw mnie po prawej stronie.

Gdy uśmierzysz potępionych,
Srogim żarom przeznaczonych,
Weź mnie do błogosławionych.

Błagam kornie bijąc czołem,
Z sercem, co się zda popiołem,
Wspomóż mnie nad śmierci dołem.

O dniu jęku, o dniu szłochu,
Kiedy z popielnego prochu
Człowiek winny na sąd stanie.

Oszczędź go, o dobry Boże,
Jezu nasz, i w zgonu porze
Daj im wieczne spoczywanie. Amen.

Tłumaczenie – Leopold Staff

REQUIEM AETERNAM
DONA EIS
ET LUX PERPETUA
LUCEAT EIS
TE DECET HYMNUS
SION
TIBI REDDETUR VOTUM
JERUSALEM
EXAUDI ORATIONEM MEAM
REQUIEM AETERNAM
DONA EIS
DOMINE
ET LUX
PERPETUA
LUCEAT
EIS
ET LUX

AD TE
OMNIS CARO VENIET
LIBERA
ANIMAS OMNIUM DEFUNCTORUM

LIBERA
DE POENIS INFERNI
LIBERA
ANIMAS
DE PROFUNDO LACU
LIBERA EAS
DE ORE LEONIS
NE ABSORBEAT EAS
TARTARUS
NE CADANT
IN OBSCURUM
DE MORTE TRANSIRE
AD VITAM
ET LUX PERPETUA
LUCEAT EIS
LIBERA ME
DE MORTE AETERNA
IN DIE ILLA TREMENDA
QUANDO COELI MOVENDI SUNT
ET TERRA
TERRAE

WIECZNY ODPOCZYNEK
RACZ IM DAĆ
A ŚWIATŁOŚĆ WIEKUISTA
NIECHAJ IM ŚWIECI
CIEBIE PRZYSTOI WIELBIĆ HYMNEM
NA SYJONIE
TOBIE DOPEŁNIĄ ŚLUBÓW
W JERUZALEM
WYSŁUCHAJ MODLITWĘ MOJĄ
WIECZNY ODPOCZYNEK
RACZ IM DAĆ
PANIE
A ŚWIATŁOŚĆ
WIEKUISTA
NIECHAJ IM
ŚWIECI
A ŚWIATŁOŚĆ

DO CIEBIE
PRZYJDZIE KAŻDY CZŁOWIEK
WYBAW
DUSZE WSZYSTKICH ZMARŁYCH

ZACHOWAJ
OD KAR PIEKIELNYCH
ZACHOWAJ
DUSZE
OD GĘŁBOKIEJ CZELUŚCI
WYBAW JE
Z LWIEJ PASZCZĘKI
NIECH NIE POCHŁONIE ICH
PIEKŁO
NIECH NIE WPADAJĄ
W CIEMNOŚCI
NIECH ZE ŚMIERCI PRZEJDĄ
DO ŻYCIA
A ŚWIATŁOŚĆ WIEKUISTA
NIECHAJ IM ŚWIECI
WYZWÓL MNIE
OD ŚMIERCI WIECZNEJ
W TEN DZIEŃ STRASZLIWY
GDY BĘDĄ PORUSZONE
NIEBO I ZIEMIA
ZIEMI

LIBERA
LIBERA ME
SAECULUM PER IGNEM
TREMENS FACTUS
SUM ECO
TREMENS FACTUS
EGO SUM
ET TIMEO
DIES ILLA
DIES MAGNA
ET AMARA VALDE
LACRIMOSA
DIES ILLA
QUA RESURGET
EX FAVILLA
HOMO REUS
ET LUX
PERPETUA
LUCEAT
REQUIEM AETERNAM
DONA EIS
ET LUX
PERPETUA
LUCEAT
LIBERA
ME
LUX
PERPETUA
LIBERA
ET LUX

WYBAW
WYBAW MNIE
ŚWIAT PRZEZ OCIEŃ
DRŻĘ
I BOJĘ SIĘ
DRŻĘ
I BOJĘ SIĘ
BOJĘ SIĘ
W TEN DZIEŃ
DZIEŃ WIELKI
I BARDZO GORZKI
O DNIU
JĘKU
KIEDY WSTANIE
Z POPIELNEGO PROCHU
CZŁOWIEK WINNY
A ŚWIATŁOŚĆ
WIEKUISTA
NIECHAJ ŚWIECI
WIECZNY ODPOCZYNEK
RACZ IM DAĆ
A ŚWIATŁOŚĆ
WIEKUISTA
NIECHAJ ŚWIECI
WYBAW
MNIE
ŚWIATŁOŚĆ
WIEKUISTA
WYBAW
A ŚWIATŁOŚĆ